

**Pte Alan Ervin Frederick
BENEDICTSON
12-C-11**

Herinnering aan Alan
Benedictson door Bob Bend

Ik was net begonnen als een van het uit vier personen bestaand team van het Teulon Collegiale. De dag was voorbij en toen ik bijna klaar was om te vertrekken, verscheen een nette licht roodharige jongen in de deur van de klas. "Meneer, mijn naam is Alan Benedictson. Ik kom uit Riverton. Is het mogelijk de Franse lessen van de jaren 9, 10 en 11 in een jaar te doen?" vroeg hij. "Mogelijk, maar niet waarschijnlijk.

Waarom wil je dat doen?" antwoordde ik.

"Ik wil naar de universiteit en ik moet Frans kunnen, voordat ik toegelaten wordt. Wilt U het me leren?"

"Ja", zei ik. "Hoeveel kost dat?" "Vijfentwintig dollar met Kerstmis en vijfentwintig dollar met Pasen, als je niet slaagt krijg je je geld terug", zei ik. "Wanneer kan ik beginnen?" "Morgenavond om acht uur bij mij thuis."

Twee avonden per week kwam de jongen, nooit een keer te laat. Ons tuinhekje maakte een lichte lawaai wanneer het geopend werd. Ik keek steeds naar de klok als ik het hekje hoorde en het was altijd klokslag acht..

Een paar weken later kwam op een vrijdagavond de heer Walter Griffin Sr bij mij. "Ik ben net klaar met het opgraven van wat aardappels en ze liggen op

de grond. Denk je dat je morgen wel wat jongens kunt krijgen om ze op te rapen?" vroeg hij. Alan en drie andere jongens en ikzelf meldden ons voor het werk. Mr Griffin's "wat aardappelen" was het understatement van het jaar. Ze leken overal te liggen. We begonnen ze op te pakken, maar drie van de jongens stopten op dezelfde middag, waardoor alleen Alan en ikzelf overbleven. Nooit eerder heb ik iemand gezien die zo goed was als het ging om "Aardappel rapen". Hij bevestigde de emmer aan zijn riem en kroop op zijn handen en voeten langs de rijen. Hoewel ik zo snel als ik kon werkte, kon ik hem op geen manier bijhouden. De hele middag nam hij een rij en de helft van de mijne. Ik weet een ding: als we de klus klaar zouden hebben die avond kon het me niet schelen zolang ik leefde, wilde ik nog een aardappel zien!

Tijdens de laatste Franse les voor de kerst gaf Alan me een cheque van \$ 25. "Is dit het geld van je ouders, omdat de kosten hier op school erg hoog zijn." vroeg ik. "Nee, mijnheer, dit is mijn eigen geld. In de zomer heb ik netten gerepareerd. Het is een heel werk en ik ben de enige jongen. De rest zijn allemaal vrouwen. Ik verdiende goed geld omdat ik net zo snel als een vrouw werkte en meestal sneller dan de meeste van hen," antwoordde hij. Ik dacht meteen aan het aardappel rapen en ik wist dat hij de waarheid vertelde. "Je kunt je geld houden. Ik stelde een vergoeding voor omdat ik er zeker van wilde zijn dat het je ernst was en geen verspilling van mijn tijd," zei ik. "Nee, een deal is een deal," zei hij. "Als je er zo over denkt

dan delen we het verschil en je hebt dus nu volledig betaald." antwoordde ik. Ik kan echt zeggen dat ik nog nooit gewerkt heb met een fijnere jongen dan Alan Benedictson. Hij was een van de vele van die generatie, die alles gaf wat ze hadden voor degenen die zij achterlieten. Zoals gezegd, de lessen gingen door tot Kerstmis. Na de feestdagen werden ze voortgezet tot het einde van februari, toen hij zich bij de reguliere Grade XI meldde. En in juni voltooide hij zijn Grade XI met succes. Na de High School, ging hij naar de University. Ongeveer op de helft van zijn opleiding vond hij dat hij in het leger moest gaan. Een paar dagen voor de oorlog eindigde vroeg zijn commandant om een aantal vrijwilligers voor het uitvoeren van een zeer gevaarlijke missie. Alan was een van die vrijwilligers. Hij keerde nooit meer terug

.....